

Kimberly Blaeser

A pozícióról (rokoni)

Mindannyiunknak ugyanolyan kis csontok vannak a lábunkban.
huszonhat, vicces nevű, mint például a sajkacsont.
Együtt valami erőset alkotnak...
a lábfejünk íve egy piramis, ami megtart minket.
Az eltört csontot nem gipszelik.
Szalaggal rögzítünk egy ujjpercet a szomszédjához támasztéknak.
(Más dolog is, mondjuk a bánat is így működik,
gyógyulást találunk a támaszban, a közelségben.)
A lábunkban van a testünk összes csontjának egynegyede.
Talán a közösségeknek, a barátság elfeledett építészetének
jobban kellene tisztelnie lábainkat
és a föld összes apró, de áldott fogaskerekét.

Alaszkai versek, amiket nem írtál meg

Élj úgy, mint dobpergés a bőröd alatt
suttogva karcognak a hang túloldalán.
Mi a metrum, ha nem egy másik szó az emlékezetre?

*Kék fényben vízre hajló karibu,
a hegycsúcsok valóságatlansága hajnalban,
elhullasztott agancsokkal teleszórt végtelen tundra*

mind az örökkévalóság recés és csontos pillantásai.

Nézzük, ahogy a napok nekiütköznek a napnak az alaszakai égbolton,
a zsebünkben nincsenek mérhető szavak:
milyen sokatmondó ez az átfedés
a páratlansággal szemben.

A kés, amit apámtól nyolcéves koromban kaptam

Egy hüvelykkel hosszabb, mint a gyűrűsujjam,
nem egy Fieldmaster márkájú multifunkciós csoda,
sima egypengéjű Case Slimline Trapper zsebkés,
a bátyám tanítja majd meg,
hogyműködtessem hüvelykujjal
– nyit, zár, nyit, zár, újra nyit, addig,
amíg gyorsan és simán ki nem tudom csúsztatni,
amíg irányítani nem tudom,
és a csuklóm finom mozdulatával
el nem tudom dobni és elsüllyeszteni
az édes nyári fehér földi agyagba
minden próbálkozásakor.
Tisztelni, tisztára törölni a farmergatyámon.
A kés, amit apámtól nyolcéves koromban kaptam.
Olyan a dolgokról suttogott, amiket hangosan nem mondott ki.
Kicsi, éles, gyöngyház nyelű szépség.
Bármelyik férfi pengéjének munkáját elvégzi.

Hogyan egyensúlyoz a szerelem minden szakadék szélén

Hogyan állt a lány egy reggel a ruhaszárítókötélnél,
dúdolt, dala harmatillatú fűvel lett tele,
a fa ruhacsipeszeket kicserepesedett ajkaival tartotta.
Hogyan emelte, majd rázta ki a lila lepedőket,
meglengette őket, hangos reccsenéssel csapkodta a levegőt,
furcsa, hogy egyszer sem riadt meg ettől a hangtól.

A fiú az ágy szélén ült, beesett vállakkal,
meggörnyedve az ökölként lendített szavak súlya alatt.
Ráncos karjai szinte oly fehérek, mint a trikója,
hatalmas, bütykös kezei, mint csendes madarak az ölében.
Ahogy megnyílnak és megemelnek – a sikertelen gesztus repülése,
a körbejáró, ismétlődő kérdés, a dallam kórusa.

Napokig méricskéltem szándékaikat, a vért, az elküldött leveleket;
ahogy felváltva szerettem mindkettőjüket – jobban, mint ők a másikat.

Gyukics Gábor fordítása